

John Verdon

Peter Pan moet sterven



ISBN 978-90-225-7033-3
ISBN 978-94-023-0154-0 (e-boek)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Peter Pan Must Die*
Vertaling: Herman van der Ploeg
Omslagontwerp: Wil Immink Design
Omslagbeeld: Wil Immink Design / Thinkstock
Zetwerk: Text & Image, Eexterveen

© 2013 by John Verdon
All rights reserved.
Published by arrangement with Lennart Sane Agency AB
© 2014 voor de Nederlandse taal: Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

De schaduw van de dood

In de landelijke Catskills in het heuvelige noorden van de staat New York was augustus een instabiele maand, weifelend tussen het stralende zomerweer van juli en de grijze wolkenluchten van de naderende, lange winter.

Het was een maand die je het gevoel van tijd en plaats kon ontnemen. Een maand die voedsel gaf aan Dave Gurneys ontredde over de vraag in welke fase van zijn leven hij zich nu eigenlijk bevond – een verwarring die was begonnen toen hij drie jaar geleden met vervroegd pensioen was weggegaan bij de NYPD, na vijftientig jaar dienst. Die verwarring was nog sterker geworden toen Madeleine en hij de stad waar ze beiden waren geboren en getogen, waar ze hun opleiding hadden gevolgd en hadden gewerkt, hadden verruild voor een leven op het platteland.

Op dat moment, een bewolkte namiddag in de eerste week van augustus, met zwak gerommel van de donder in de verte, beklommen ze Barrow Hill, over de resten van een landweggetje dat drie kleine arduinsteengroeves met elkaar verbond, al lang ongebruikt en overgroeid met wilde braamstruiken. Hij kuierde achter Madeleine aan terwijl zij naar de grote steen liep waar ze altijd even gingen zitten om uit te rusten. Hij deed zijn best om haar herhaaldelijk gegeven advies op te volgen: kijk om je heen. Je bent op een prachtige plek. Ontspan je en neem het in je op.

‘Is dat een bergmeertje?’ vroeg ze.

Gurney knipperde met zijn ogen. ‘Waar?’

‘Daar.’ Ze knikte in de richting van een diepe poel die de brede holte vulde die jaren geleden was ontstaan door het delven van arduinsteen. Hij was min of meer rond en strekte zich uit van het punt waar zij zaten bij het pad tot aan een rij waterminnende wilgen aan de overkant – een glasachtig oppervlak dat zich zo’n vijfenzeventig meter uitstreekte en de hangende takken van de bomen zo precies weerspiegelde dat het effect deed denken aan fototrucage.

‘Een bergmeertje?’

‘Ik heb een mooi boek gelezen over wandelen in de Schotse Hooglanden,’ zei ze enthousiast, ‘en de schrijver stuitte voortdurend op “bergmeertjes”. Ik kreeg de indruk dat hij doelde op een soort rotsige waterpoel.’

‘Hmm.’

Zijn lauwe reactie was het begin van een langdurige stilte, die uiteindelijk werd verbroken door Madeleine. ‘Zie je dat daar? Daar zouden we een kippenren kunnen bouwen, naast dat lapje grond met pluimasperges.’

Gurney had somber naar de weerspiegeling van de wilgen staan kijken. Hij keek op en volgde haar blik over een glooiende helling door een opening in het bos die werd gevormd door een verlaten houthakkersweg.

Dat de steen bij de oude groeve hun vaste stek voor een pauze was geworden kwam doordat het de enige plek was waarvandaan hun huis zichtbaar was: de oude boerderij, de bloembedden, de verwilderde appelbomen, de vijver, de onlangs verbouwde schuur, de omliggende weilanden op de heuvels (al lange tijd verwaarloosd en in deze tijd van het jaar begroeid met zijdeplant en rudbeckia), het deel van de weide naast het huis dat ze maaiden en een gazon noemden, de gemaaide strook door het lage grasland dat ze hun oprit noemden – en Madeleine, die inmiddels op de grote steen was gaan zitten, leek altijd te genieten van het unieke uitzicht op dit alles.

Gurney voelde dat niet zo. Madeleine had de plek zelf ontdekt kort nadat ze hiernaartoe waren verhuisd en vanaf de eerste keer dat ze het hem had laten zien kon hij alleen maar denken dat het de ideale locatie was voor een scherpschutter die iemand op de korrel wilde nemen die hun huis binnenging of verliet. Hij was zo verstandig om dit niet tegen haar te zeggen. Ze werkte tenslotte drie dagen per week in de plaatselijke psychiatrische kliniek en hij wilde niet dat ze dacht dat hij een behandeling nodig had wegens paranoïa.

De kippenren, de noodzaak om er een te bouwen, de omvang en het uiterlijk, en de plek waar hij moest komen was een dagelijks gespreksonderwerp geworden – overduidelijk opwindend voor haar en lichtelijk irritant voor hem. Ze hadden eind mei op aandrang van Madeleine vier kippen gekocht, die ze in de schuur hadden ondergebracht – maar nu was het idee ontstaan om ze te verhuizen naar een nieuw verblijf.

‘We zouden een mooie kleine ren kunnen bouwen met een overdekte uitloop tussen het veld met pluimasperges en de appelboom,’ zei ze opgewekt, ‘dan hebben ze schaduw als het heet is.’

‘Juist.’ Het woord kwam er vermoeider uit dan zijn bedoeling was.

Het gesprek had hierna kunnen doodbloeden, maar Madeleine had ergens haar aandacht op gericht. Ze hield haar hoofd schuin.

‘Wat is er?’ vroeg Gurney.

‘Luister.’

Hij wachtte, geen ongewone ervaring. Zijn gehoor was normaal, maar dat van Madeleine was buitengewoon goed. Een paar tellen later, terwijl de bries

de bladeren in de struiken deed ritselen, hoorde hij iets in de verte, ergens onder aan de heuvel, misschien op de hoofdweg die doodliep op het lage stuk van hun 'oprit' door het grasland. Terwijl het geluid luider werd, herkende hij het kenmerkende gegrom van een opgevoerde achtcilinder met een slechte geluidsdemper.

Hij kende iemand die in een sportieve oldtimer reed die precies zo klonk – een gedeeltelijk gerestaureerde rode Pontiac GTO uit 1970 –, iemand die niets liever deed dan zijn komst met een knallende uitlaat aankondigen.

Jack Hardwick.

Hij voelde zijn kaak spannen bij het vooruitzicht van een bezoek van de rechercheur met wie hij zo'n bizarre geschiedenis deelde van bijna-doodervaringen, professionele successen en botsende karakters. Niet dat hij het bezoek niet had verwacht. In feite had hij het geweten vanaf het moment dat hij had gehoord van het gedwongen vertrek van zijn vroegere collega bij het Bureau of Criminal Investigation (BCI). En hij beseftte dat de spanning die hij nu voelde veel te maken had met wat er voor dat vertrek was gebeurd. Het had te maken met een aanzienlijke schuld, en er zou een of andere vereffening volgen.

Een formatie van laaghangende donkere wolken bewoog snel over de heuvelrug in de verte, alsof ze werden verjaagd door de herrie van de rode auto die nu vanaf de plek waar Gurney zat zichtbaar was terwijl hij over het gemaaide pad naar de boerderij reed. Gurney kwam even in de verleiding om op de heuvel te blijven zitten tot Hardwick was vertrokken, maar hij wist dat hij daarmee niets zou bereiken – hij zou de periode van ongemak die voorafging aan de onvermijdelijke ontmoeting slechts langer maken. Met licht gebrom stond hij op van de steen.

'Verwachtte je hem?' vroeg Madeleine.

Gurney keek de helling af. De GTO kwam tot stilstand naast zijn eigen stoffige Outback op de kleine geïmproviseerde parkeerplaats naast het huis. De grote Pontiac-motor brulde nog een paar tellen luider met hogere toeren voordat hij werd uitgeschakeld.

'Ik verwachtte hem in algemene zin,' zei Gurney, 'niet per se vandaag.'

'Wil je hem spreken?'

'Ik zou zeggen dat hij mij wil zien, en ik wil het graag zo snel mogelijk achter de rug hebben.'

Madeleine knikte en stond op. Ze veegde haar korte bruine haar uit haar gezicht.

Terwijl ze zich omdraaiden om de weg af te lopen, trilde het spiegelende oppervlak van de poel in de steengroeve door een plotseling briesje. Het omgekeerde beeld van de wilgen en de hemel vervaagde tot duizenden on-

herkenbare splinters van groen en grijs.

Als Gurney bijgelovig was geweest, had hij het uiteengespatte beeld misschien geïnterpreteerd als een voorbode van de verwoesting die zou volgen.

Tuig

Halverwege Barrow Hill, dieper in het bos, buiten het zicht van het huis, ging Gurneys telefoon. Hij herkende het nummer van Hardwick.

‘Hallo, Jack.’

‘Jullie beide auto’s staan hier. Zit je verstopt in de kelder?’

‘Het gaat heel goed, dank je. En hoe gaat het met jou?’

‘Waar zit je in hemelsnaam?’

‘Ik loop naar beneden door het kreupelhout van de kersenbomen, een paar honderd meter ten westen van jou.’

‘De heuvel met al die gele dorre bladeren?’

Hardwick wist Gurney altijd op de een of andere manier te irriteren. Het kwam niet alleen door de kleine pesterige opmerkingen of het plezier dat de man leek te hebben in het uiten ervan; het was de griezelige echo van een stem uit Gurneys kindertijd – de meedogenloos sardonische stem van zijn vader.

‘Juist, met die dorre blaren. Wat kan ik voor je doen, Jack?’

Hardwick schraapte met weerzinwekkend enthousiasme zijn keel. ‘De vraag is: wat kunnen we voor elkaar doen? Leer om leer, met gelijke munt terugbetalen. Ik zag dat je deur niet op slot zit. Mag ik in het huis op je wachten? Er zitten me hier buiten te veel van die rotvliegen.’

Hardwick, een stevig gebouwde man met een blozend gezicht, vroeg grijs geworden kortgeknipt haar en de verontrustend blauwe ogen van een alaskische sledehond, stond midden in de kamer die de helft van de benedenverdieping besloeg. Aan één kant lag een boerenkeuken. Een ronde vurenhouten ontbijttafel was in een hoek geschoven naast de openslaande tuindeuren. Aan de andere kant was een zitgedeelte, gegroepeerd rond een grote stenen open haard en een aparte houtkachel. In het midden stonden een eenvoudige Shaker-stijl eettafel en zes stoelen met leren rugleuningen.

Het eerste wat Gurney opviel toen hij de kamer binnenkwam was iets ongewoons in Hardwicks gezichtsuitdrukking.

Zelfs de spot in zijn openingsvraag – ‘En waar is de verrukkelijke Madeleine?’ – klonk vreemd geforceerd.

‘Ik ben hier,’ zei ze terwijl ze binnenstapte vanuit de bijkeuken. Ze liep

naar de gootsteen met een glimlach die half verwelkomend, half zenuwachtig was. Ze droeg een handvol asterachtige wilde bloemen die ze zojuist in de wei naast het huis had geplukt. Ze legde ze neer bij de vaatwasmachine en keek naar Gurney. 'Ik laat ze even hier liggen. Ik pak later wel een vaas. Ik moet naar boven om een tijdje te oefenen.'

Hardwick luisterde naar het wegstervende geluid van haar voetstappen, grijnsde en fluisterde: 'Oefening baart kunst. Wat oefent ze?'

'Cello.'

'Aha. Uiteraard. Weet je waarom mensen zo dol zijn op cello?'

'Omdat hij mooi klinkt?'

'Ach m'n beste Davey, dat is nou typisch zo'n nuchter antwoord waar jij befaamd om bent.' Hardwick likte over zijn lippen. 'Maar weet je ook waarom dat specifieke geluid zo mooi klinkt?'

'Waarom vertel je het me niet gewoon, Jack?'

'En je de mogelijkheid ontnemen een fascinerend raadsel op te lossen?' Hij schudde zijn hoofd met theatrale vastberadenheid. 'Ik denk er niet aan. Een genie als jij heeft uitdagingen nodig. Anders verkommert hij.'

Gurney staarde naar Hardwick en opeens drong het tot hem door wat er mis was, wat er niet klopte. Onder het gekscherende geplaag, wat zijn gewone levenshouding weerspiegelde, leek een niet zo gewone gespannenheid te liggen. Een zekere onrust was onderdeel van zijn persoonlijkheid, maar wat Gurney nu in Hardwicks houding bespeurde was eerder nervositeit dan onrust. Hij vroeg zich af wat er zou komen. De zenuwachtigheid van deze man was niet kenmerkend voor hem, maar werkte wel aanstekelijk.

Het hielp ook niet dat Madeleine een nogal zenuwslopend cellostuk had gekozen voor haar repetitie.

Hardwick begon rond te lopen in de lange kamer en streek met zijn hand even langs de achterkant van stoelen, aan hoeken van tafels, planten in potten, decoratieve schalen en flessen en kandelaars die Madeleine in de goedkope lokale antiekwinkeltjes had opgepikt. 'Wat een fijn huis! Prachtig gewoon! Zo verdomde authentiek!' Hij bleef staan en haalde zijn hand door zijn stoppelhaar. 'Snap je wat ik bedoel?'

'Dat het verdomde authentiek is?'

'Het is echt landelijk. Neem nou die gietijzeren houtkachel, gemaakt in Amerika, zo Amerikaans als pannenkoeken. En kijk naar die brede vloerplanken, net zo recht en eerlijk als de bomen waar hun van zijn gemaakt.'

'Ze.'

'Sorry?'

'Waar ze van zijn gemaakt. Niet waar hun van zijn gemaakt.'

Hardwick bleef staan. 'Waar heb je het over?'

‘Had dit bezoek nog een speciale bedoeling?’

Hardwick trok een gezicht. ‘Aha, Davey, Davey... altijd zakelijk, zoals gewoonlijk. Je zit niet te wachten op mijn schertsende opmerkingen, mijn pogingen wat sociale smeerolie toe te dienen, een paar vriendelijke complimenten betreffende de puriteinse eenvoud van je huiselijke inrichting...’

‘Jack...’

‘Juist. Ter zake. Naar de hel met die kletspraatjes. Waar gaan we zitten?’ Gurney wees op de kleine ronde tafel bij de openslaande tuindeuren.

Toen ze tegenover elkaar zaten leunde Gurney achterover en wachtte.

Hardwick sloot zijn ogen, masseerde ruw zijn gezicht alsof hij ergens diep onder de huid jeuk probeerde te bestrijden. Toen vouwde hij zijn handen op tafel en begon te praten. ‘Je vroeg of mijn bezoek nog een speciale bedoeling had. Ja, dat is zo. Een kans. Ken je die tekst uit *Julius Caesar* over een tij in het bedrijf van mensen?’

‘Wat is daarmee?’

Hardwick boog zich naar voren, alsof de woorden die hij ging uitspreken het ultieme levensgeheim bevatten. De chronische spot was uit zijn stem verdwenen. ‘Er is een tij in het bedrijf van mensen/ dat hun, bij vloed genomen, voorspoed brengt;/ wie deze mist, blijft heel zijn levensreis/ vastzitten op een zandbank van ellende.’

‘Heb je dat voor mij uit je hoofd geleerd?’

‘Op school gehad. Ben het nooit meer vergeten.’

‘Ik heb je er nooit eerder over gehoord.’

‘De juiste gelegenheid heeft zich nooit voorgedaan.’

‘Maar nu...?’

In Hardwicks mondhoek was een tic te zien. ‘Nu heeft het juiste moment zich aangediend.’

‘Een tij in jouw bedrijf?’

‘In ons bedrijf.’

‘Van jou en mij?’

‘Precies.’

Gurney zei een tijdje niets en staaarde alleen maar naar het opgewonden, zenuwachtige gezicht tegenover hem. Hij merkte dat hij zich veel minder op zijn gemak voelde bij deze onverwachts pure en oprechte versie van Jack Hardwick dan hij zich ooit bij de eeuwige cynicus had gevoeld.

Gedurende enkele momenten was het enige geluid de schelle melodie van een vroeg twintigste-eeuws muziekstuk voor cello waar Madeleine de afgelopen week mee had geworsteld.

Opnieuw vertoonde Hardwick een zenuwtrekje bij zijn mond, bijna onmerkbaar.

Nu hij dit voor de tweede keer zag, en in de verwachting dat het een derde keer zou gebeuren, begon Gurney zich ongemakkelijk te voelen. Want voor hem suggereerde het dat de som geld die binnenkort van hem geëist zou worden voor de schuld die hij maanden geleden had opgelopen een aanzienlijk bedrag zou zijn.

‘Ga je me nog vertellen waar je het over hebt?’ vroeg hij.

‘Ik heb het over de Spalter-moordzaak.’ Hardwick articuleerde die laatste twee woorden met een merkwaardige mengeling van gewichtigheid en minachting. Zijn blik bleef op Gurney gefixeerd, alsof hij zocht naar de juiste reactie.

Gurney fronste. ‘De vrouw die haar rijke echtgenoot neerschoot in Long Falls, die politicus?’ Die zaak was eerder dat jaar een sensatie in het nieuws geweest.

‘Die zaak bedoel ik.’

‘Voor zover ik me herinner was dat een ondubbelzinnige veroordeling. De dame werd bedolven onder een karrenvracht aan bewijs en getuigen tegen haar. Om maar niet te spreken van dat extraatje – haar echtgenoot Carl die tijdens het proces stierf.’

‘Die zaak bedoel ik.’

Hij herinnerde zich nu meer details. ‘Ze had hem neergeschoten op het kerkhof, terwijl hij bij het graf van zijn moeder stond, nietwaar? Door de kogel raakte hij verlamd, hij was nauwelijks meer dan een plant.’

Hardwick knikte. ‘Een plant in een rolstoel. De plant die de aanklager elke dag de rechtszaal in rolde. Een verdomd rottig gezicht. Een onophoudelijk geheugensteuntje voor de jury tijdens het proces tegen zijn vrouw, die hem dat had aangedaan. Totdat hij uiteindelijk halverwege het proces stierf. Toen moesten ze wel ophouden die rolstoel naar binnen te rijden. Ze gingen door met het proces – ze hebben alleen de aanklacht “poging tot moord” veranderd in “moord”.’

‘Spalter was toch een rijke makelaar in onroerend goed? Had hij zich niet zojuist verkiesbaar gesteld als onafhankelijke kandidaat voor het gouverneurschap?’

‘Yep.’

‘Antimisdad. Antigangster. Pittige leus. “Tijd om het tuig op te ruimen.” Of iets dergelijks.’

Hardwick leunde naar voren. ‘Zo zei hij het precies, Davey. In elke toespraak wist hij het wel over “tuig” te hebben. Iedere verdomde keer. “Het tuig is komen bovendrijven in onze nationale beerput van politieke corruptie.” Het tuig hier, het tuig daar. Carl hield van een duidelijke boodschap.’

Gurney knikte. ‘Ik meen me te herinneren dat zijn vrouw vreemdging,